

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

21 NOIEMBRIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 40 (921) † ANUL 18

HAMBARE PLINE, DAR SUFLETUL GOL

- Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina -

Rânduită de Sfânta Biserică să fie citită în prima duminică a Postului Nașterii Domnului, „Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina” nu face referire la un om anume, ci la bogatul lacom, nemulțumitor și indiferent față de semenii, care poate fi oricare dintre noi, întrucât toți avem sufletul robit printr-o atașare excesivă de bunurile materiale, limitate și trecătoare și care pot fi un prilej de apropiere sau de îndepărtare, atât de Dumnezeu cât și de semenii. Viața noastră nu ține de bogăție, care credem că este a noastră, ci ține numai de Dumnezeu, în ale Cărui mâini suntem și care ne dăruiește toate cele de folos. Orice post este o perioadă de pocăință, rugăciune, milostenie, dar în acest post al Nașterii Domnului, avem o chemare mai accentuată la milostenie. Dumnezeu S-a milostivit de noi și a trimis pe Fiul Său, să se întrupeze pentru mântuirea noastră, ca într-un dialog al iubirii. La rândul nostru, trebuie să răspundem la iubirea lui Dumnezeu, cu iubirea față de semenii noștri, dăruindu-le și noi așa cum El ne-a dăruit nouă Cel mai mare Dar care se poate cugeta, pe Însuși Fiul Său, singurul lucru nou sub Soare. Dumnezeu procedează pedagogic cu bogatul căruia i-a rodit țarina, îi face daruri și mai mari pentru a fi nevoit ca și el să dăruiască, pentru că nu îi mai ajungeau hambarele, unde să

adune toate roadele pământului. Însă decizia lui este surprinzătoare, hotărând să strice hambarele vechi, pentru a ridica altele mai încăpătoare. Acestea să le facă pentru a bea, a mânca și a se odihni pentru mulți ani. Pentru hotărârile

sale este numit nebun, pentru că se comportă ca și cum Dumnezeu nu ar exista, căci prin comportamentul său neagă existența lui Dumnezeu. Bogatul gândea că toate sunt ale lui, roadele, hambarele, grâul și bunătățile, sufletul, ca și cum nu ar fi primit nimic de la Dumnezeu, dar se poate pune întrebarea, erau toate cele enumerate ale lui? Era el stăpân pe ceva din cele amintite? Nicidecum! El era un biet rob, care, deși era bogat și avea de toate, era slugă pentru tot ceea ce se amăgea că are. În momentul în care el a murit, ce mai avea din cele ce se lăuda că are? Bunătățile, grâul, hambarele, le-a părăsit de îndată ce a murit, sufletul peste care se credea stăpân, i-a fost cerut de îngerii înfricoșători, prin îngăduința lui Dumnezeu. Bogăția, fiind de natură materială, nu este rea în sine, ea devine bună sau rea în funcție de modul cum este folosită, pentru că nu bogăția în sine aduce osândă, după cum nici sărăcia în sine nu aduce mântuire. Viața de aici este un timp de pregătire pentru viața veșnică, iar noi suntem cu adevărat ceea ce hotărăște dreapta judecată a lui Dumnezeu. Biserica ne îndeamnă să ne îmbogățim prin credință, prin bunătate sufletească, prin fapte bune, unind postul cu rugăciunea și milostenia, spre slava Preasfintei Treimi și mântuirea noastră. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne izbăvească de patima iubirii de argint, ca să ne îmbogățim în Iisus Hristos.

INTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

Împlinindu-se trei ani de la nașterea Maicii Domnului, dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana și-au adus aminte de făgăduința pe care au făcut-o lui Dumnezeu mai înainte de a se naște fiica lor, Fecioara Maria. Căci ei, fiind oameni sterpi și neroditori, numai prin rugăciuni, post și milostenie au dobândit pe această dumnezeiască pruncă Maria. „Doamne, de ne vei da nouă un prunc, ziceau ei, noi îl vom închina Bisericii Tale neroditori, spre izbăvirea de jignirea lumii”. Deci aducându-și aminte de această făgăduință pe care au făcut-o, Sfinții Părinți Ioachim și Ana s-au hotărât să dea Bisericii pe Fecioara Maria când ea avea trei ani, după făgăduința de mai înainte. Și gândind acestea, au adunat în Nazaret, orașul în care trăiau, rudeniile lor de neam împărătesc și arhieresc, ca să însoțească această copilă sfântă până la Ierusalim, cu cântări și cu psalmi. Și au pornit spre templul din Ierusalim, cale de peste 150 de kilometri, mergând trei zile în șir. Și era o minune mare și prealăudată cea dumnezeiască adunare, alcătuită din rudele Preasfintei Fecioare Maria. Oameni și îngeri o conduceau pe această biserică vie și însuflețită, acest chivot cu totul de aur al manei celei dumnezeiești și al luminii. Când au ajuns la Ierusalim, după o cale de trei zile, s-a făcut acolo o altă minune preaslăvită. Templul, zidit de Solomon și restaurat de Zorobabel, avea la intrare 15 trepte, după numărul celor 15 psalmi, pe care preoții și leviții îi cântau când intrau la slujbă (așa-numiții psalmi ai treptelor). Când a ajuns Fecioara Maria la aceste 15 trepte, dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana voiau să o ducă de mână, ca pe o copilă ce nu poate pași pe trepte. Dar, fiind întărită de harul Duhului Sfânt, ea s-a desprins din mâinile părinților și de ceata fecioarelor care o conduceau cu făclii aprinse și cu cântări și a început să urce ca o porumbiță nevinovată peste toate treptele, ca o pasăre a raiului, și a ajuns la treapta de sus, unde erau preoții îmbrăcați în veșminte de aur, împreună cu prorocul Zaharia. După ce Zaharia a închinat-o pe prunca Maria în biserică, a făcut un lucru cu totul neobișnuit și cu totul neîngăduit de Legea Veche. A adus-o pe Fecioara Maria în Sfânta Sfințelor, unde era chivotul Legii cel ferecat peste tot cu aur și heruvimii care umbreau altarul și masa și toiagul lui Aaron care înfrunzise și șarpele cel de aramă și celelalte lucruri sfinte ale lor. Despre nevoința ei îngerească în Templu ne spun Sfinții Părinți, că Fecioara Maria priveghea de seara până dimineața în Sfânta Sfințelor, cugetând adânc și rugându-se lui Dumnezeu, în cugetare și lacrimi neîncetate. Acolo se ruga pentru mântuirea întregului neam omenesc. Seara la ora șase, venea Sfântul Arhanghel Gavriil și-i aducea Fecioarei Maria hrană îngerească din cer în Sfânta Sfințelor. Așa s-a hrănit ea timp de 12 ani, nu cu hrană pământească, ci numai cu hrană cerească adusă de Arhanghelul Gavriil. Așa a fost petrecerea Preasfintei Fecioare Maria în Sfânta Sfințelor, căci se pregătea să fie sălaș al Mântuitorului Iisus Hristos, izbăvitorul lumii.

Prin muncă spre Rai

În societatea preindustrială, munca avea de obicei un caracter direct productiv și era legată de mediul familial și social al omului. Exercițierea ei îi aducea pe oameni la o mai strânsă comunicare și colaborare și nu afecta relația lor armonioasă cu natura și cu mediul înconjurător. În societatea contemporană, acest tip de muncă s-a restrâns drastic, dezvoltându-se foarte mult instituția prestărilor de servicii. Astfel, munca tot mai tehnologizată a fost ruptă de spațiul locuinței, al familiei în sens propriu și a fost așezată în contexte noi. În fiecare echipă, la fiecare serviciu există un grup de oameni care, împreună trebuie să o scoată la capăt. Și asta poate chiar în fiecare zi, nu doar lunar sau poate anual. Acesta este ritmul în companii mari, dar și în companii mai mici, iar fiecare în parte depinde în realizarea cu succes a misiunii sale de o bună interacțiune cu coordonatorul sau cu colegul cel mai apropiat de birou. Timpul omului din prima linie poate influența eficacitatea celui de al doilea sau a întregii echipe și chiar lipsa unei virgule poate da peste cap munca de o zi a tuturor. Nimeni nu-și dorește să greșească sau să încurce buna desfășurare a lucrurilor. Civilizația în care trăim a împins lumea la exces de muncă și eficiență. Aceasta este o mare ispită și omul este chemat să aibă curajul să o reazeze într-un echilibru. Munca cultivă ambiții, orgolii, productive uneori, dar alteori nu ne ajută la împlinirea relației cu celălalt. Tensiunea maximă apare atunci când se greșește, când se fac erori, fie ele chiar foarte mici. Orice tip de hotărâre prestabilită prin prevederi normative, orice decizie luată în funcție de situația concretă, gândite din rășputeri spre îndreptare ajung de multe ori să creeze și mai multă tensiune. Într-adevăr orice armistițiu, orice hotărâre în cadrul legii, nu rezolvă lucrurile decât la exterior pentru că după căderea în păcat, faptul de a lucra a devenit muncă, adică s-a însoțit cu durerea, spre folosul și înțeleptirea omului, iar dacă munca de zi cu zi a creștinului, fizică sau intelectuală, nu se încadrează în perspectiva lucrării celei sfinte, nimeni și nimic nu va rezolva această tensiune. Unii se vor îndreptăți la infinit recurgând la lege, iar alții vor aplica constant cu acrivie legea. Omul nu-i făcut să muncească, omul e făcut să sărbătorească. Duminica pentru noi este esențialul, este începutul și centrul săptămânii noastre. În textele vechi bisericești se vorbește despre muncă ca despre un chin. Nu trebuie nici să sacrificăm munca, dar nici să trăim doar pentru muncă. Suntem o generație de muncitori, dar riscăm să ajungem o generație de neiubitori. Viața ne amăgește cu fel de fel, dar sensul nostru este să iubim. Să iubim și atunci când muncim. Reușim să fim deasupra lucrurilor, să depășim legea doar prin raportarea de drag la celălalt. Vin la timp la serviciu, lucrez responsabil, nu păcălesc munca nu pentru că există o formă de cuantificare, ci mai mult decât orice, fac toate acestea pentru cei cu care muncesc, neputincioși și ei. Îmi manifest libertatea în raport cu legea dacă depășesc constrângerea ei, rămânând în limitele ei. Prin întâlnire sau prin pomenirea iubitoare în gând, pomelnic și rugăciune, păstrez vie prezența celor cu care mă întâlnesc la serviciu și a celor care sunt lângă mine. Mă apropiu de rai dacă ofer totul și lucrez ca pentru Domnul. Amin

PAROH: Preot Ioan Alupoaiu † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.

PROGRAM LITURGIC †

ZIUA ORA SLUJBE și ACTIVITAȚI

Vineri	14:00	Spovedanie
26 noiembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
27 noiembrie	14:00	Spovedanie
Duminică	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
28 noiembrie	11:00	Program de bibliotecă

Să nu ne luăm după lume

Apele mării sunt sărate, chiar foarte sărate și, cu toate acestea, peștii din ele nu sunt sărați. Trăiesc o viață întreagă într-o apă sărată și totuși nu au un gust sărat. Așa este și creștinul adevărat. Trăiește în lume, dar nu se dă după „duhul acestei lumi”, ci, cum zice Mântuitorul: „Voi în lume sunteți, dar nu sunteți din lume” (Ioan 17, 11). În lume, un creștin adevărat își păstrează firea lui cea deosebită, firea lui „cea duhovnicească”. O viață întreagă trăiește în lume, dar nu se dă după „modelele” lumii, ci își trăiește viața lui cea duhovnicească.

De ce le merge bine celor răi?

De ce le merge bine celor răi? De ce încercările și necazurile îi izbesc, de regulă, tocmai pe cei care îl caută pe Domnul și mântuirea? De ce sunt parcă mai feriți de încercări cei care trăiesc în nepăsare de cele sufletești și se tăvălesc în toate patimile și păcatele? Iată întrebări care ispitesc. Dar nu sunt greu de dezlegat. Ne vom folosi de câteva asemănări. Când cineva este bolnav, doctorul nu cruță medicamentele, oricât de amare ar fi. Și, pe lângă aceasta, se dau bolnavului și fel de fel de opreliști de mâncăruri și băuturi. Iar bolnavul nu se supără, căci este vorba de viața și sănătatea lui. În felul acesta sunt cei credincioși, pe care Doctorul cel Cereșc îi apără de boala păcatului, de boala pieirii sufletești, prin „medicamente” și „opreliști”; prin fel de fel de necazuri și încercări. Dar sunt și alții de bolnavi, care nu mai pot fi salvați. Pe aceștia medicul nu-i mai supără cu medicamentele și opreliștile. Ci face ceea ce se vede în chipul de mai sus. Se apleacă spre cei ai casei și le șoptește: „Bolnavul este pierdut!... Nu-l mai chinuți cu medicamente și diete... Dați-i să mănânce și să bea tot ce pofteste, căci și așa este pierdut!”. În chipul acesta, sunt cei necredincioși, cărora „le merge bine”. Dar „binele” lor este șoapta medicului: „Lăsa-ți-l să mănânce tot ce-i pofteste inima, căci și așa e pierdut!... Lăsați-l să guste din toate plăcerile lumii, căci și așa mântuirea lui e pierdută!”. Să ne ferească Bunul Dumnezeu de un astfel de „bine”! Cea mai mare nenorocire pentru un om pământean este când se tăvălește în păcate și „îi merge bine”; când Dumnezeirea nu Se mai ocupă de el; când Doctorul cel Cereșc îl lasă „să bea și să mănânce” tot ce-i pofteste inima.

Cea mai iubită faptă bună

Nici una dintre faptele cele bune nu este așa de iubită și de plăcută lui Dumnezeu, ca atunci când mulțumește omul întru necazuri. Și nu se bucură Dumnezeu de alta mai tare, decât atunci când cineva rabdă bucuos orice fel de necazuri i s-ar întâmpla lui (cum este de pildă boala, clevetirea pe nedrept sau prigonirea și alte necazuri). De asemenea, și de la cel care este bolnav cu trupul său, nu cere Dumnezeu post și înfrânare de mâncare și băutură sau altă osteneală și nevoiță a trupului. De la el cere Dumnezeu numai multă milă și rugăciune duhovnicească și să-i fie mintea lui pură la Dumnezeu, iar postul și osteneala trupestă le face omul pentru înfrânarea necuratelor poftă și a patimilor trupestă. Boala trupului este mai presus decât postul, iar răbdarea cu mulțumire a bolnavului este mai presus decât toată nevoița și osteneala trupului.